

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 4Csp/74/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8822201858
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Barbora Kovaliková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2024:8822201858.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudkyňou JUDr. Barborou Kovalikovou, spore žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D. E. F., zastúpený: Advokátska kancelária Mgr. Ondrej Barna, Zámocká 529/34, 091 01 Stropkov, proti žalovanému: KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o., Československé armády 954/7, 500 03 Hradec Králové, Česká republika, IČO: 24785199, právne zastúpený ŠMÍDA advokátní kancelář, s.r.o., IČO: 01435400, so sídlom Eliščino nábřeží 280/23, Hradec Králové, Česká republika, konajúci v Slovenskej republike prostredníctvom ŠMÍDA advokátní kancelář s.r.o. organizačná zložka, so sídlom Svornosti 43, Bratislava, IČO: 47255773, o primerané finančné zadosťučinenie vo výške 726,04 Eur, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi finančné zadosťučinenie vo výške 100 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.
- III. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou tunajšiemu súdu dňa 16. 08. 2022 domáhal voči žalovanému zaplataenia finančného zadosťučinenia v sume 726,04 Eur a náhrady trov konania.

2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že v upomínacom konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 26Up/1272/2020, bol ako žalovaný v postavení spotrebiteľa úspešný. V pôvodnom upomínacom konaní od neho terajší žalovaný požadoval zaplatiť sumu 726,04 Eur s príslušenstvom. Proti platobnému rozkazu podal odpor z 31. 07. 2020, v ktorom namietal porušenie právnych noriem spotrebiteľského práva. Žalobca zakladal svoj údajný nárok na uznaní dlhu, ktorý mal údajne vyplývať zo Splátkovej dohody z 21. 12. 2018. Uznanie dlhu je v tejto dohode skryté do dohody o splátkach, pričom ako spotrebiteľ nemal možnosť jej obsah žiadnym spôsobom ovplyvniť. Porušenie spotrebiteľských právnych noriem spočíva v konaní dodávateľa, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi a je spôsobilé privodiť jemu, ako spotrebiteľovi značnú ujmu. Pôvodný úver bol vyhlásený za predčasne splatný najneskôr 28. 03. 2017 a žaloba bola podaná 06. 07. 2020, t.j. po uplynutí všeobecnej 3-ročnej premlčacej doby. Teda pri uzatváraní predmetnej Splátkovej dohody bolo jediným cieľom pôvodného žalobcu dosiahnuť predĺženie premlčacej doby. Voči pôvodnej žalobe preto podal námietku premlčania. Na základe podaného odporu Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vedenom pod sp. zn. 26Up/1272/2020, upovedomením, z 09. 09. 2020 konanie zastavil. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie

práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.“ Úspešné uplatnenie porušenia jeho spotrebiteľských práv je dané jeho aktívnym konaním, teda odporom podaným riadne, včas, oprávnenou osobou a s vecným odôvodnením, ktorý bol prijatý súdom, následkom čoho pôvodný žalobca na výzvu súdu na vyjadrenie k odporu a navrhnutie pokračovania v konaní nereagoval, lebo jeho obrana bola dôvodná. Keďže je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 726,04 Eur, čo predstavuje sumu o ktorú sa chcel žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatiť. Ako spotrebiteľ si uplatňuje satisfakciu za porušenie jeho spotrebiteľských práv. Svoje práva musel brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Požadovanú výšku finančného zadosťučinenia, s ohľadom na naplnenie všetkých funkcií tohto inštitútu, najmä však funkcie odradzujúcej, považuje za primeranú.

3. Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom zo dňa 07.02.2023 č.k. 4Csp/74/2022-44 rozhodol takto:

„I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie, po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.“

4. Voči rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie v ktorom uviedol, že súd prvej inštancie sa zaoberal výlučne otázkou existencie nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, na základe úspechu v pôvodnom konaní. Ako vyplýva z odôvodnenia napádaného rozsudku súdu prvej inštancie, súd síce uznal, že k úspešnému uplatneniu porušenia práva môže dôjsť aj v rámci obrany spotrebiteľa, ale keďže upomínací súd v upomínacom konaní nekonštatoval v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok a konanie zastavil, teda nerozhodol meritórne vo veci, tak tento nárok nevznikol. V ďalšom sa nestotožnil s druhou polovicou rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 22Co/98/2019, z 21.11.2019, na ktoré poukazoval a ktoré zaujalo stanovisko v obdobnej veci. Domnieva sa, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval relevantné právne normy na daný právny stav, konkrétne nesprávne vyložil a aplikoval § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v spojení s právnymi normami regulujúcimi upomínacie konanie a zároveň nesprávne pochopil ich zmysel a účel. Ním citované rozhodnutie súd prvej inštancie tendenčne rozdelil a jeho obsah neaplikoval úplne, teda tak, ako to mal na mysli odvolací súd. Je presvedčený, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie je daný aj pri úspechu spotrebiteľa - žalovaného v upomínacom konaní. Osobitosťou je totiž skutočnosť, že v špecifickom skrátenom konaní, ktorým je upomínacie konanie nemá žalovaný okrem podania odporu prakticky žiadnu inú možnosť aktívnej obrany, ktorá by mohla spôsobiť jeho úspech v tomto type konania. Táto obrana žalovaného je možná až po tom, čo súd rozhodne o žalobe žalobcu a vydá platobný rozkaz, teda meritórne vo veci rozhodne (čo súd nevzal do úvahy). Až proti meritórnemu rozhodnutiu upomínacieho súdu, platobnému rozkazu môže, ale nemusí, alebo nemusí stihnúť podať žalovaný odpor a teda, aktívne zasiahnuť a uplatniť svoje právo procesnej obrany. V jeho prípade takýto aktívny prístup zaujal a jeho výsledkom bol zásadný zvrät vo výsledku tohto upomínacieho konania a pôvodne vydaný platobný rozkaz napadol odporom. Odpor bol podaný kvalifikovaným (riadne odôvodnený a včas podaný) spôsobom a obsahoval argumentáciu pre ktorú nemohol súd tento odpor odmietnuť, ale musel meritórne rozhodnutie zrušiť na základe zákona, nie na základe procesnej aktivity žalobcu resp. jeho oprávnenia disponovania so žalobným návrhom. Pokračovanie v konaní, ktoré môže, ale nemusí žalobca na základe oboznámenia sa s odporom žiadať nie je pre posúdenie výsledku v upomínacom konaní rozhodujúce. Rozhodujúcim je skutočnosť, či žalovaný aktívne podá odpor a „napadne“ meritórne rozhodnutie – platobný rozkaz. Ide o zásadnú zákonnú osobitosť tohto konania, ktoré nie je v tomto totožné s „klasickým postupom v civilnom konaní“. Ak teda následne žalobca nevyužil možnosť pokračovania v spore v civilnom sporovom konaní na všeobecnom súde spotrebiteľa, v skutočnosti týmto pasívnym prístupom „nenapadol odpor“ podaný žalovaným spotrebiteľom, čím sa sám pripravil o možnosť dosiahnuť prípadný úspech uplynutím lehoty. Uvedené možno prirovnať k uplynutiu lehoty na podanie opravného prostriedku. Pasivita strany žalobcu neznamená, že sa rozhodol vziať žalobu späť, alebo že týmto vykonal dispozičný úkon so žalobou. Je však oboznámený s odporom a argumentáciou žalovaného a pokiaľ s ňou nesúhlasí, má možnosť pokračovať vo veci. Ide o špecifický procesný postup v špecifickom type sporového konania, ktorý súd pri svojom hodnotení nezohľadnil.

Pre priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenie podľa jeho názoru je významným len tá skutočnosť, že žalobca chcel cestou súdu získať plnenie na úkor mňa, ako žalovaného, čo som svojim aktívnym konaním napadol a dosiahol zrušenie meritórneho rozhodnutia – platobného rozkazu, na čo už žalobca vediac, že jeho obrana je relevantná, nereagoval ďalším jeho aktívnym konaním. Konštatovanie konkrétneho nároku spotrebiteľa je teda implicitne dané samotným zastavením konania. Sumarizujúc uvedené je teda toho názoru, že nárok na primerané finančné zadostučinenie ako taký daný je aj v prípade, že som bol úspešný hoci len na úrovni upomínacieho konania, ktoré je špecifické svojimi postupmi a jednotlivými oprávneniami strán tohto konania. Samotná absencia meritórneho odôvodnenia je práve typická pre toto konanie a nemôže byť mne ako úspešnej strane na ujmu to, že súd prvej inštancie nemal k dispozícii odôvodnenie upomínacieho súdu, lebo ho ani mať nemohol. Prijatím logiky súdu prvej inštancie by došlo k odopretiu môjho práva na prístup k súdu a súdnu ochranu môjho práva na primerané finančné zadostučinenie.

5. K odvolaniu sa vyjadril žalovaný cestou právneho zástupcu, ktorý uviedol, že žalovaný je toho názoru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, vychádza z nesprávneho výkladu a nesprávnej aplikácie zákonných ustanovení v tejto veci a naďalej má žalovaný za správny rozsudok prvostupňového súdu. Žalobca vo svojom odvolaní neprináša ani novú relevantnú argumentáciu ani nové dôkazy a má za to, že s námietkami predloženými počas konania sa súd vyčerpávajúco vysporiadal už v odôvodnení napadnutého rozsudku. V pôvodnom konaní prebiehajúcom na Okresnom súde Banská Bystrica, sp. zn. 26Up/1272/2020 súd strany sporu upovedomuje o zastavení konania podľa § 14 ods. 2 zákona č. 307/2019 Z.z. o upomínacom konaní z dôvodu, že žalovaný nepodal v lehote 15 dní od doručenia výzvy súdu návrh na pokračovanie v konaní. Žalobca teda zakladá svoj nárok na názore, že nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní sa zdá byť dostatočným dôvodom zakladajúci právo na primerané zadostučinenie spotrebiteľa, pričom žaloba vôbec nešpecifikuje, kedy a k akému porušeniu malo zo strany žalovaného dôjsť, a taktiež ani aké konanie mohlo byť vôbec spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu. Žalovaný preto naďalej trvá na názore, že podanie žaloby o zaplatenie veriteľom na súd v pôvodnom konaní v dobrej viere a za účelom právnej ochrany jeho práv nesmie byť dodatočne sankcionované. Ústava SR v čl. 2 ods. 3 stanovuje, že „Každý môže konať to, čo nie je zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.” Podľa odbornej literatúry (porov. aj LAZÁR, J. a kol., Občianske právo hmotné 1, ISBN 978-80-89635-08-5, s. 19) však „Táto zásada je priamo odvodená z oboch predchádzajúcich (pozn.: t.j. zásady rovnosti účastníkov a z. individuálnej autonómie) a in concreto maximalizuje hranice slobodnej podnikateľskej či inej ako podnikateľskej iniciatívy fyzických a právnických osôb v súkromnoprávných vzťahoch.” Ústava SR nepredpokladá možnosť uprednostnenia širokej ochrany spotrebiteľov pred ochranou vlastníckeho práva veriteľov. Ústava SR ani iný právny predpis neukladá nikomu, ani (profesionálnemu) veriteľovi, povinnosť v súdnom konaní postupovať procesne v zmysle želania spotrebiteľa. Naopak právny poriadok mu umožňuje kedykoľvek sa žalobou domáhať súdnej ochrany voči dlžníkom neplniacich si riadne svoje povinnosti. Skutočnosť, že v pôvodnom konaní Okresný súd v Banskej Bystrici vydal Platobný rozkaz, len potvrdzuje, že konajúci súd posúdil nárok žalovaného, v pôvodnom konaní žalobcu ako veriteľa za dôvodný. Tak ako konštatuje žalobca, voči platobnému rozkazu „môže druhá strana podať odpor, ale aj nemusí,“ je to jej právo. Rovnaké právo má v konaní pred upomínacím súdom veriteľ v pozícii žalobcu, môže podať návrh na pokračovanie, rovnako tak nemusí, prípadne nestihne, no za žiadnych okolností procesné právo veriteľa nemôže byť sankcionované a nezakladá titul na priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Žalobca v rámci obhajoby svojho neopodstatneného nároku poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 22Co/98/2019, z 21. 11. 2019. Žalovaný považuje predmetné rozhodnutie za nezákonné, arbitrárne a v rozpore s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, napokon sa výrazne odchyľuje od záverov vyplývajúcich z rozhodnutia Najvyššieho súdu 6Cdo/127/2017 z 30. 01. 2019.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)), vzhľadom na podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

7. Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 27. 03. 2024, č.k. 22CoCsp/28/2023-69 zrušil rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 07. 02. 2023, č.k. 4Csp/74/2022-44 a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že odvolací súd sa nestotožňuje v tomto prípade s názorom súdu prvej inštancie, že vydané Upovedomenie

o zastavení konania nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených Zákonom o ochrane spotrebiteľa. Na základe žaloby žalovaného bol riadne vydaný platobný rozkaz, proti ktorému podal žalobca včas riadne odôvodnený odpor, v ktorom namietal neplatnosť uzatvorenej Dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky pre rozpor s dobrými mravmi a vzniesol námietku premlčania. Návrh na pokračovanie v konaní zo strany žalovaného podaný nebol. Z toho možno jednoznačne dôvodiť, že žalovaný zobral do úvahy dôvody uvedené v odpore ako napr. premlčanie dlhu a v konaní už nepokračoval. Žalovaný neuviedol žiaden dôvod, pre ktorý netrval na pokračovaní v konaní, ktoré sám inicioval podaním žaloby. Keďže návrh na pokračovanie v konaní môže podať iba žalobca v upomínacom konaní a tento tak neurobil, nemohol ani žalobca v tomto konaní nijakým spôsobom zabezpečiť, aby sa v začatom konaní pokračovalo na základe ním podaného odporu a že by sa následne vo veci samej rozhodol súd o konkrétnom nároku z porušenia práva na ochranu spotrebiteľa. Išlo o úspešnú obranu žalobcu voči nároku žalovaného. Odvolaciu súd sa teda javí, že základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie je daný zastavením upomínacieho konania na základe odporu žalovaného (teraz žalobcu). Nie je dôležité, či spotrebiteľ v konaní vystupuje ako žalobca alebo žalovaný, je dôležité, či úspešne uplatní porušenie svojich spotrebiteľských práv, teda pokiaľ sa spotrebiteľ ako žalovaný v konaní úspešne bráni tým, že dodávateľ porušil jeho spotrebiteľské práva a z toho dôvodu bude žaloba zamietnutá, tak potom možno konštatovať, že spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva. V dôsledku vyššie identifikovanej vady odstrániteľnej len zrušením rozhodnutia vydaného v prvoinštančnom konaní, odvolaciu súdu neostávalo nič iné, iba rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušiť a v zrušenom rozsahu vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s použitím ustanovenia § 391 CSP. V ďalšom konaní preto bude úlohou súdu prvej inštancie sa zaoberať základom nároku žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie vo vyššie uvedených intenciách a výškou uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť tak, aby zodpovedalo požiadavkám vyjadreným v ust. § 220 ods. 2 CSP.

8. Po vrátení veci odvolaciu súdom súd reflektoval názory v ňom vyjadrené, pričom poskytol stranám sporu priestor na vyjadrenie sa k tomuto rozhodnutiu.

9. Súd vo veci pojednával dňa 02. 07. 2024 v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu, ktorý podaním zo dňa 27. 06. 2024 žiadal odročiť pojednávanie z dôvodu, že termín pojednávania je vytyčený v čase ním dlhodobo plánovanej rodinnej dovolenky. Súd jeho žiadosti nevyhovel, nakoľko bol toho názoru, že sa nejednalo o dôležitý dôvod a taktiež sa nejednalo o dôvod, ktorý nastal krátko pred pojednávaním. Právny zástupca žalobcu preložil súdu potvrdenie o rezervácii ubytovania zo dňa 27. 01. 2024. O termíne pojednávania bol upovedomený dňa 22. 05. 2024, teda v čase, kedy už vedel termín plánovanej dovolenky. Napriek tomu požiadal o odročenie pojednávania až 27. 06. 2024, čo nemožno považovať za oznámenie bezodkladne. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že je naďalej toho názoru, že odvolanie žalobcu nebolo dôvodné a taktiež nepovažuje za správne rozhodnutie odvolacieho súdu a naďalej má žalovaný za správny rozsudok súdu prvej inštancie, kde došlo k zamietnutiu žaloby. Poukázal na rozhodnutia 6Cdo/389/2015, 6Cdo/127/2017 a 4Cdo/298/2020. Taktiež dal do pozornosti súdu najaktuálnejšie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a to je 1Cdo/107/2021 zo dňa 28. 02. 2023, ktorý zrušil rozsudok Krajského súdu Prešov z 23. 09. 2020 sp.zn. 18CoCsp/7/2020 s nasledovným odôvodnením: pod úspešným uplatnením práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, nároku na náhradu škody na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj k určaniu neprijateľnosti konkrétnej vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľských zmluvách. Ďalej dopĺňa, ak odvolací súd a rovnako aj súd prvej inštancie (konštatovali splnenie podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007) bez toho, aby skúmali či v konaní pred Okresným súdom Svidník sp.zn. 3C/14/2012 bolo právoplatne rozhodnuté o porušení konkrétneho spotrebiteľského práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom, alebo osobitnými predpismi uvedenú právnu otázku nevyriešil správne a dopustil sa v tejto súvislosti nesprávneho právneho posúdenia. Z uvedeného skutkového stavu dovolací súd má za preukázané, že v konaní pred Okresným súdom Svidník nebolo právoplatne rozhodnuté o porušení žiadneho konkrétneho spotrebiteľského práva alebo povinnosti ustanovenými v zákona č. 250/2007. Dovoláním napadnuté rozhodnutie tak spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, z uvedených dôvodov preto dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušuje.

10. Súd oboznámením sa so žalobou a prílohami, najmä odporom žalobcu proti platobnému rozkazu v konaní vedenom na OS Banská Bystrica 26Up/1272/2020, upovedomením o zastavení konania v konaní 26Up/1272/2020, vyjadreniami strán sporu, ako aj ostatným spisovým materiálom a zistil nasledovný skutkový stav:

11. Platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 26Up/1272/2020 zo dňa 13. 07. 2020 bol žalobca zaviazaný zaplatiť žalovanému sumu 726,04 Eur s príslušenstvom. Proti uvedenému platobnému rozkazu podal dňa 31. 07. 2020 odpor, v ktorom vzniesol námietku premĺčania, nakoľko žalovaný zakladá svoj nárok na uznaní dlhu, ktorý mal vyplývať zo splátkovej dohody z 21. 12. 2018, avšak žalobca považuje uvedenú dohodu za absolútne neplatný právny úkon. Predmetnú dohodu podpisoval narýchlo a s tým, že mu je ponúknutý len výhodný nový splátkový kalendár. Nemal vôľu uznávať akýkoľvek dlh čo do dôvodu a do výšky. Uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle §4 ods. 8 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, pretože pri uzatváraní Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a žalovaný využil omyl a lesť, v snahe dosiahnuť uznanie záväzku spotrebiteľa. Následne dňa 09.09.2020 Okresný súd Banská Bystrica zaslal žalobcovi upovedomenie, ktorým upovedomil žalobcu o zastavení konania vedeného pod sp. zn. 26Up/1272/2020 podľa § 14, ods. 2 ZoUK, nakoľko žalovaný nepodal v lehote 15 dní od doručenia výzvy súdu návrh na pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa Civilného sporového poriadku.

12. Podľa § 1 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „združenie“) a označovanie výrobkov cenami. Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky.

13. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu vyplývajúci z § 3 ods. 5 zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

15. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

16. Súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a teda vo veci rozhodol tak, že mal za to, že žalobca si úspešne uplatnil porušenie svojich práv na súde, keď potom ako žalovaný podal na

súde návrh na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie 726,04 Eur, žalobca podal odpor a žalovaný nepodal návrh na pokračovanie v konaní a konanie bolo zastavené. Súd poukazuje na rozhodnutie NS SR 1Cdo/173/2022 z ktorého vyplýva: „Dovolací súd teda na prvú právnu otázku dovolateľa odpovedá nasledovne: za úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je potrebné považovať nielen situáciu, v ktorej bolo vydané rozhodnutie vo veci samej v prospech spotrebiteľa, ale aj situáciu, v ktorej došlo k zastaveniu konania (na podklade späťvzatia žaloby) v dôsledku správania dodávateľa, ktorý napravil porušenie práv spotrebiteľa, nápravy ktorého sa spotrebiteľ v konaní vo veci samej domáhal, a teda spotrebiteľ bol v danom konaní fakticky (z materiálneho hľadiska) úspešný. Na druhú právnu otázku položenú dovolateľom tak treba odpovedať kladne, t. j. je prípustné, aby súd pri posúdení základu nároku na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa posudzoval dôvodnosť žaloby spotrebiteľa v inom konaní, od ktorého spotrebiteľ odvodzuje právo na toto primerané finančné zadosťučinenie, ak toto iné konanie bolo zastavené pre späťvzatie žaloby z dôvodu správania dodávateľa napriek tomu, že v rozhodnutí o zastavení konania (v časti rozhodnutia o povinnosti dodávateľa nahradiť spotrebiteľovi trovy konania) sa konštatuje, že žaloba spotrebiteľa bola podaná dôvodne a spotrebiteľ vzal žalobu späť pre správanie dodávateľa (t. j. pre procesné zavinenie dodávateľa)“ S poukazom na toto rozhodnutie je spotrebiteľ v konaní úspešný aj keď konanie bolo zastavené napr. aj z dôvodu, že dodávateľ nepodal po podanom odpore návrh na pokračovanie v konaní. Je zrejmé, že v prejednávanom prípade sú splnené všetky zákonom požadované podmienky pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenia zo strany súdu. Žalobca si touto žalobou uplatňuje nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 726,04 EUR zo strany žalovaného, čo je suma, ktorú si v pôvodnom konaní uplatňoval žalovaný voči žalobcovi. Vznik ujmy v konaní o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je potrebné skúmať a zo strany žalobcu preukazovať. Jediným kritériom posúdenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia je primeranosť. Právoplatným ukončením konania vo veci samej na Okresnom súde Banská Bystrica, sp. Zn. 26Up/1272/2020 bol naplnený predpoklad úspešného porušenia práva, resp. povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie.

17. Vyhodnotiac všetky okolnosti prípadu, súd považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100,00 Eur v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Súd bral do úvahy tú skutočnosť, že žalovaný sa v konaní bezdôvodne neobohatil, keďže po podaní odporu bolo konanie pre pasivitu žalovaného zastavené. Žalobca si síce na ochranu svojich práv musel nájsť právneho zástupcu z radov advokátov a následne sa v súdnom konaní ako spotrebiteľ brániť, avšak jediným úkonom, ktorý žalobca vykonal bolo podanie odporu a následne už nebola z jeho strany potrebná žiadna aktivita. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ako nemajetkovej ujmy súd považoval za dôvodné zohľadňovať aj satisfakčnú, aj sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, pričom súd je toho názoru, že žalovaného už odradila aj obrana žalobcu obsiahnutá v odpore, ale pre dovŕšenie satisfakcie porušených práv žalobcu ako spotrebiteľa je celková suma 100,00 Eur ako finančné zadosťučinenie primeraná a súčasne žalovaného sankcionuje tak, že svojím účinkom prispieva k upusteniu od uplatňovania obdobných nekalých praktík voči iným spotrebiteľom. Vzhľadom na konkrétne okolnosti súdnej veci tak priznaná suma 100,00 Eur, zodpovedá zákonom akcentovanej ochrane spotrebiteľa, a má aj dostatočnú sankčnú funkciu, aby žalovaný od obdobného konania v budúcnosti upustil. Na druhej strane, nemá to však byť prostriedok neprimeraného obohatenia pre spotrebiteľa. Súd preto priznal finančné zadosťučinenie vo výške 100,- Eur, ktoré považuje v danom prípade za primerané vzhľadom na všetky okolnosti a činnosť, ktorú musel žalobca vyvinúť, aby sa svojho práva domohol. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a zároveň je aj sankciou postihujúcu žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal.

18. Podľa § 262 ods.1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

19. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

20. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

21. Čo sa týka trov konania, súd priznal úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z priznanej sumy, keďže jej výška závisela od úvahy súdu. O samotnej výške týchto trov konania bude v súlade s § 262 ods. 2 CSP rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v príslušnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.